

Αγγλία. Στο Τιλτ - Κόθ όμως δεν θά είμαι πειά μόνη μου!... **ΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΓΕ**
Μέ περιμένει ο άνθρωπος που αγαπώ και για τον οποίο είμαι
πρόθυμη να κάνω κάθε θυσία...

— Καί είνε αυτός ο εύτυχής θνητός; Είνε απ' τ'ο Λονδίνο; ρώ-
τησε ο Ζάν Μαρί.

— Βεβαιότατα, αποκρίθηκε η Μπέττυ... Είνε ένας πραγματικός
Λονδρέζος. Ίσως να τον ξέρετε. Είνε μηχανικός και ονομάζεται
Φράνκ Μελλουέι.

Ο φίλος μου Ζάν Μαρί, μόλις άκουσε τ' όνομα αυτό, μου έρ-
ριξε μία λοξή ματιά και φάνηκε ταραγμένος.

Η Μπέττυ, η οποία πρόσεξε την έντύπωσι που έκανε στον φί-
λο μου τ' όνομα του άρραβωνιαστικού της, ρώτησε :

— Τόν ξέρετε τον Φράνκ ;

Ο Ζάν Μαρί θέλησε κάτι να πη, αλλά η Μπέττυ τον διέκοψε
άμέσως.

— Ίσως να νομίζετε πως δεν γνωρίζω τ'ο παρελθόν του άν-
θρώπου που αγαπώ. Σας πληροφορώ όμως πως τ'α ξέρω όλα,
και τ'ο σκάνδαλο και τ'η δίκη για τ'ην κατάχρησι που έκανε, ό-
ταν ήταν μηχανικός στους σιδηροδρόμους. Γι' αυτό ακριβώς,
τώρα που κατώρθωσε να δρατεύση απ' τ'η φυλακή, ήρθε εδώ
στους παγωμένους τόπους να ζήση, χωρίς να κινδυνεύη πειά η
έλευθερία του... Έγώ, που τον αγαπώ πραγματικά, άδιαφορώ
για όλ' αυτά και πηγαίνω να ζήσω μαζί του...

Μαζύ με τ'η Μπέττυ περάσαμε μία αξέχαστη Χριστουγεννιάτι-
κη νύχτα.

Τ'ο πρωί, ξαναμπήκε στο έλκυθρό της κι' έφυγε με τ'ον άμαξά
της για τ'ο Τιλτ - Κόθ.

Τ'ην συνωδύσαμε με τ'ο φίλο μου σε άρκετ'η απόστασι και τ'ην
άποχαιρητήσαμε θερμά.

Έκείνη με τ'ην ίδια πάντα χαρά στο
πρόσωπό της, και σαν να συνέχιζε τ'ην βρα-
δυνη κουβέντα για τ'ον άρραβωνιαστικό
της, μάς ξαναείπε σφίγγοντας τ'ο χέρι
μας :

— Όταν μία γυναίκα αγαπά αληθινά
έναν άνδρα ένώνει για πάντα τ'ην τύχη
της μαζί του...

Ύστερα από μερικούς μήνες, όταν θά
φεύγαμε και περάσαμε απ' τ'ο Λαμπραν-
τόρ, είδαμε τυχαία εκεί, σ'την παγωμένη ά-
κτη τ'ην Μπέττυ, αδύνατη και άλλαγμένη,
να κάθεται κοντά σε μία παράγκα και να
ξεραίνει σ'τον ήλιο, μερικά ψάρια.

Πάρα πέρα, σε μία ψαρόβαρκα ήτανε έ-
νας άντρας που έρραβε τ'α δίχτυα του. Πε-
ράσαμε μερικά μέτρα μακριά και χωρίς
να τ'ην πλησιάσουμε. Εκείνη μάς γνώρι-
σε και μάς χαιρέτησε, κουνώντας μας τ'ο
χέρι της από μακριά, ένω τ'ην ίδια στιγ-
μή τ'ην άκούσαμε να φωνάζη σ'τον άντρα
της, που ήτανε σ'τη θάρκα :

— Θάρρος, θάρρος, Φράνκ... Μή σε νοιάζει... Με τ'α ψάρια αυ-
τά, φθάνει να περάσουμε καλά τ'ο χειμώνα μας...

Τ'ην καυμένη τ'ην Μπέττυ... Πόσο αληθινά αγαπούσε!

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΣΟΦΟΣ ΚΙ' Ο ΨΑΡΑΣ

Κάποτε ένας σοφός έμπηκε σε μία θάρκα για να περάση σ'την
άντικρυνή όχθη ενός ποταμού.

Στ'ο δρόμο ο σοφός ρωτούσε τ'ον θαρκάρη:

— Ξέρεις ιστορία ;

— Όχι !

— Α! δυστύχημα! Ξέρεις χάσε τ'η μισή σου ζωή. Ξέρεις μα-
θηματικά ;

— Όχι !

— Τί λές ; Αυτό είνε ακόμα πιο φοβερό ! Έχασες τ'α τρία
τέταρτα τ'ης ζωής σου...

Δεν πρόφθασε όμως ν' αποτελειώση τ'η φράσι του και ξαφνι-
κά δυνατός άνεμος αναποδογύρισε τ'η θάρκα.

Ο δυστυχής σοφός πηλεψε με τ'α κύματα.

— Ξέρεις κολύμπι ; τόν ρώτησε τότε ο θαρκάρης.

— Άλλοίμονο ! Όχι...

— Ε! τότε έχασες όλη σου τ'η ζωή !

ΑΓΓΛΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΤΕΡΑΣΤΙΟ ΛΑΘΟΣ

Φοιτητής τ'ης ιατρικής. — Κάνετε ποτέ σας, δό-
κτωρ, κανένα λάθος, κατά τ'ην εξέσκησι του επαγγέλματός σας;
Ο γιατρός. — Έκανα ένα, αλλά τρομερό: Γιάτρεψα
έναν εκατομμυριούχο μέσα σε μία... εβδομάδα !

ΤΑ ΔΑΝΕΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ.

Η επισκέπτρια. — Ω, τί ωραία βιβλιοθήκη, που έχετε
αγαπητή μου κυρία !... Μπορείτε να μου δανείσετε μερικά βι-
βλία ;...

Η οικοδέσποινα. — Λυπούμαι πολύ που θά σας άρνη-
θώ... Μά επιστρέφονται τόσο σπάνια τ'α δανεισμένα βιβλία... Κρί-
νατε και μόνη σας. Όλα αυτά τ'α βιβλία που βλέπετε, είνε...
δανεισμένα...

ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ

Ο δικηγόρος. — Δεν έχετε κανένα μέσον υπερασπίσεως;
Ο κρατούμενος κακοποιός. — Όχι. Όταν με συν-
έλαβαν μου πήραν τ'ο μαχαίρι και τ'ο πιστόλι που είχα επάνω
μου.

ΑΤΥΧΗΜΑ

Ο Ζέκινς απέκτησε τ'ο πρώτο του παιδί και οί φίλοι του έ-
τρεξαν άθρόοι στο σπίτι του για να τ'ον
συγαρούν και να πουν συγχρόνως τ'η
μπύρα του.

Ένας απ' αυτούς, ο Τζών, πηγαίνον-
τας στο σπίτι του Ζέκινς συνάντησε τ'ον
Μπράουν, ο οποίος επέστρεφε από εκεί.

Που πηγαίνεις ; τόν ρώτησε ο τελευ-
ταίος.

— Πηγαίνω να συγχαρώ τ'ον Ζέκινς.

— Πηγαίνεις πολύ άργά, φίλε μου.

— Πώς ! Μήπως τ'ου συνέβη τίποτα; Μή-
πως τ'ο παιδί ;...

— Όχι... Τ'ο μωρό είνε πολύ καλά, άλ-
λά η μπύρα σώθηκε !

Η κυρία Νεοπλουτίδου (σ'τον
υπάλληλο του χαρτοπωλείου). — Θέλω να
μου δώσετε μία σφαίρα τ'ης γής για τ'ο
παιδί μου που πηγαίνει σχολείο.

Ο υπάλληλος (ευγενέστατα). Α!
Έναν Άτλαντα ; Και τί διαστάσεων, κυ-
ρία ;

Η κυρία Νεοπλουτίδου. — Μά... φυσικού μεγέθους!

ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ ΜΙΑ ΦΟΡΑ !...

(Σ' ένα έργοστάσιο τ'ην ώρα που συσκευάζεται τ'ο μέλι σε δο-
χεΐα. Έπάνω σ' ένα πάγκο είνε ένας σωρός από ψόφιες μέλισσες
και ο έπισκέπτης άπορεί σε τί μπορεί να χρησιμοποιούνται).

— Να σας πώ, τ'ου έξήγησε ο φίλος του, διευθυντής τ'ου έρ-
γοστασίου: Σε κάθε δοχείο θάζουμε και μία ψόφια μέλισσα.

— Γιατί ;

— Για να πεισθούν οί πελάτες μας ότι τ'ο μέλι μας είνε γνή-
σιο και ότι τ'ους τ'ο στέλνουμε κατ' ευθειαν από τ'ην κυμέλη.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΕΣ...

(Από τ'α έργα τ'ων μυθιστοριογράφων τ'ου παληού καιρού)
«...Φορούσε μία κυλόττα από θελουδο και μία ζακέτα τ'ου...
ιδίου χρώματος...»

Ποισόν ντε Τερράιγ»

«...Και όταν η κόμησσα ξύπνησε, ήταν πειά... νεκρή !...»

Αίμ. Ρίσπουργκ»

«...Η ύφη με τ'ο μειδιάμα σ'α χείλη περπατούσε... σ'τον βρα-
χίονα τ'ου πατέρα της...»

Α. ντ' Έννερι»

